

först och främst som en befriande handling av protest mot hela den anda som i det kalla kriget ser den enda möjligheten i världens nuvarande läge. En annan möjlighet — och en som inte ingav fruktan och vedervilja — hade nu öppnat sig.

Det är mångas, och det är också min, varmaste önskan att världsfederationstanken snabbt skall genomtränga folkens stora massor. Lider världstatsidén skeppsbrott och bryter kriget trots allt ut, har vi ändå genom att arbeta för världsmedborgarskap gett fredssträvandena den tribut som är människovärdig.

GUNNAR EKELÖF

Jag anser det viktigt att initiativet kommit från en »enkel» man och att författare och folk med namn stött till först senare. Detta framhäver ännu mer hur *praktiskt* Garry Davis' tillvägagångssätt i själva verket från början var. Hade något estetiskt eller filosofiskt ljushuvud satt sig på trappan till Palais de Chailot är jag rädd att man bara hade skrattat. Kanske skulle också sinnesundersökning ha tillgripits. Men Garry Davis fick från början parisarna med, nämligen folket, mannen från gatan, inte bara intelligentsian. Att denna senare kommit med är i sin ordning. Det är klart att såväl författare som konstnärer skall vara propagandister. Men för vad? I varje fall inte för byråkratiska ideal. När det diskuterats om så kallad social konst, social dikt etc. har meningen vanligen varit att försöka leja, eventuellt shanghai konstnären eller diktaren till att propagera för en på visst sätt färgad *byråkrati*, åtminstone har det varit fallet sedan mer än tio år. Men han har ingen annan uppgift än att göra propaganda för »dessa de mycket fattiga», det vill säga människan, eller också är han ingen konstnär.

»Dessa de mycket fattiga», var ett på sin tid förkättrat ord och jag vill minnas att Ferlin till och med anklagades för kryptonazism. Han ville inte stå rätt i ledet av värnpliktiga. Och välfärds-Sverige undrade: Var finns de där mycket fattiga? I Klara? För närvarande är kategorin i själva verket mycket stor. Den omfattar alla dem som känner sin maktlöshet och att deras rösträtt inte är mycket värd. Det är bara att välja mellan onda ting. Och det är i sådana tider som utanförparlamentariska folk rörelser har en chans, och Garry Davis' aktion är en sådan. Först och främst gäller det ju freden. Det gäller att skapa en opinion mot krig, nationalism och nationell isolering, men denna gång inte en pacifistisk opinion som resignerat slår sig till ro utan en kampduglig sådan. Det kan låta som stora ord utan täckning för dem som på folkens bekostnad far omkring och håller meningslösa tal eller som likaledes på folkens bekostnad trycker blanketter, helt naturligt eftersom var och en anser sin egen verksamhet som den enda verkliga. Men man har ett intryck av att denna efterkrigstids statsmän inte är mycket mera värda än förkrigstidens diplomater, medan teknikerna arbetar och kriget väntar.

LARS FORSSELL

Det enda sättet att få fram sanningen på i detta nu tycks vara uteslutningens och vägrandets princip. Den enda rätt vi tycks äga i det rättslösa är rätten att avstå. Och sedan man alltså vägrat att giva Kejsaren och Gud vad som aldrig tillhört dem, är den enda insats man kan göra — utan att behöva känna sig patetisk eller tvingad — att satsa sin egen vanmakt på hjälplöshetens renaste symbol.

Jag säger den renaste symbolen, därför att Garry Davis' roll i detta tidsdrama, »told by an idiot», övertygar mig mest genom sin otids-